

DE GEVLEKTE LANDSALAMANDER.

GEWOONLIJK is dit dier geel met zwart, soms meer geel dan zwart of er loopen over de huid aan beide zijden evenwijdige zwarte strepen. Van onderen is hij bijna altijd donker of zwartachtig. Onlangs heb ik er een gezien, die bijna geheel geel was. De zwarte strepen aan de zijde waren zoo goed als niet aanwezig en het geel helde over naar het oranje. De schelle kleuren zijn misschien waarschuwings-teekens.

Het beestje heeft een grooten breeden kop; terwijl ook de rug nogal breed is. Deze loopt uit in een platten, samengedrukte staart. Deze staart loopt, niet zooals bij de hagedissen en andere salamanders puntig, maar stomp uit. Het geheele bovenlichaam, de kop inclus, schijnt er op ingericht te zijn, vrachten te tillen en dit veroorlooft hem om onder vaak zware losliggende steenen te kruipen. Ook de pooten zijn dik en plomp evenals het geheele beest.

Wanneer men zoo'n dier aanpakt, vooral in de vrije natuur, bemerkt men meestal, dat het glibberig en kleverig is, ofschoon men in de verste verte geen water of moeras bespeurt. Dit vocht is afkomstig van het diertje zelf en vergiftig voor insecten; waarschijnlijk niet voor menschen. Bij dieren in terraria is gebleken, dat ze zeer oud kunnen worden, wel twintig jaar; de grootste worden ongeveer achttien centimeters lang. Het voeden is zeer gemakkelijk; zij eten van alles, doch alleen *levend* gedierte, zooals slakken, wormen, vliegen, meelwormen, spinnen, enz. Ze leven in de natuur onder den grond of liever onder steenen; tegen den nacht eerst komen zij te voorschijn. Bij zonneschijn zal men ze zelden zien, daar de zon nadeelig op hun huid schijnt te werken; die is althans zeer gevoelig. Regent het echter of heeft het geregend, dan heeft men ook overdag wel kans ze te vinden. Ze houden zich veel op in boschrijke en bergachtige streken. De rijkste vindplaats is de Harz, vele exemplaren komen voor bij de Weser en in het Teutoburger woud. Vooral in de daar bestaande steengroeven bij Externsteine, Holzhauzen en Detmold kan men ze aantreffen. Zoo heb ik bij Externsteine op een dag onder steenen zestig exemplaren gezien. De grootste van deze was ongeveer veertien centimeters lang. Er waren ook zeer veel kleine bij, zelfs een, die nog niet geheel op kleur was. Waarschijnlijk was die eenige dagen geleden uit het, tusschen de rotsen gevormde kommetje gekropen, daar niet ver vandaan. In dat kommetje zelf heb ik nog eenige gevlekte landsalamanders gevonden, die nog niet volwassen waren; deze begonnen echter wel strepen te krijgen. Als ze heel jong zijn, zien ze er uit als de jongen van den watersalamander; ze hebben dan kieuwen en zijn geheel grijs.

De eieren worden gelegd in April en Mei; ze komen dadelijk daarop uit. Meestal worden de jongen levend geboren; dit komt, doordat de gevlekte salamander gewoonlijk in de bergen leeft en daar is haast nooit stilstaand water te vinden; zoodat als zij eieren gaat leggen, zij in den regel eerst een groot eind te wandelen heeft. In dien tijd ontwikkelen zich de eieren. De gevlekte landsalamander vormt, om zoo te zeggen de schakel tusschen de eierleggende en de levendbarende salamanders ofwel tusschen den watersalamander en den zwarten alpen-salamander; de eerste leeft grootendeels in het water en legt daar ook haar eieren; de alpen-salamander daarentegen leeft zooals zijn naam aanduidt, op de Alpen en dikwijls op plaatsen waar ver in het rond zoo goed als geen geschikt water te vinden is; daarom doorloopen de larven hunne geheele ontwikkeling en gedaanteverwisseling in 't moederlichaam.

In het terrarium krijgen ze ook eieren en jongen en het is nogal gemakkelijk de jongen op te kweken. Ik geef ze kleine wormpjes of grootere in stukjes gesneden; het voedsel moet vlak voor hun mond gelegd worden, anders zien zij het niet. Wanneer men ze goed voedt zijn ze ook gauw volwassen; meestal duurt het vier of vijf maanden. Larven in het water nemen evenwel geen meelwormen, daar deze te groot zijn en dadelijk dood gaan. Wormen, al zijn ze ook in stukjes gesneden, bewegen zich toch altijd nog een heelen tijd. Dood voedsel eten zij nooit. In mijn terrarium heb ik er zeer veel, ook nog eenige in den larfloestand; deze zullen weldra op het land komen. Een heeft al een uitstapje op het droge gemaakt.

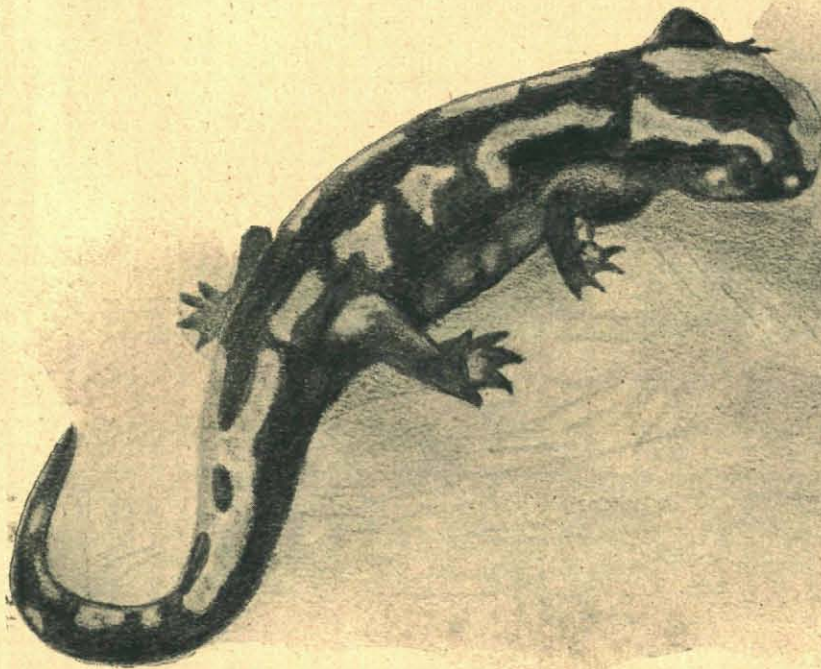
DE GEVLEKTE LANDSALAMANDER.

497

Het is zeer aardig te zien hoe zoo'n beestje eet, wel wat onhandig, toch leuk. Zet ge in uw terrarium eenige potjes neer met meelwormen erin, dan zult ge zien dat zij die potjes leeren kennen, en er elken avond naar toe komen, om er eenige meelwormen te gaan eten. Zoo heb ik in mijn terrarium drie potjes staan en elken avond zie ik, als ik het licht opsteek, om twee der potjes een stuk of wat landsalamanders, waarvan sommige zelfs in het potje gaan, om meer te krijgen. Het derde potje is evenwel door mijn boomkickers in beslag genomen.

't Is wel grappig dat zoo'n beest soms, als het zijn voedsel grijpen wil, verscheidene keeren mishapt en dan, als de meelworm wegkruipt, te lui of te vadzig is om hem achter na te gaan.

Een mijner vrienden had in zijn terrarium ook een gevlekten landsalamander, doch dit beestje wilde niet meer eten; zijn bek was geheel dichtgeslijmd; dus kon hij denklijk niet

De gevlekte Landsalamander.

meer eten. We braken zijn mond open, maakten dien geheel schoon en voerden hem een poos. Het gaf evenwel niets, het beestje weigerde alle voedsel en vermagerde bij den dag. Wij besloten toen, hem wat gezelschap te geven en zetten hem bij andere gevlekte landsalamanders. Nogmaals hebben we toen zijn mond schoongemaakt en hem vervolgens aan zijn lot overgelaten. En na eenige dagen begon hij uit zichzelf te eten, zooveel dat hij wel, tweemaal zoo dik werd als te voren. Vroeger had ik ook maar één gevlekte; maar deze at, hoewel hij zijn lot niet met soortgenooten deelde, uitstekend. Er waren evenwel ook nog andere dieren in het terrarium. 't Vervellen is ook wel leuk om te zien; mooi en glimmend komt het dier in zijn nieuwe velletje te voorschijn. Dikwijls gebeurt het dat hij dan zijn eigen afgestroopte huid gaat opeten. Dat schijnt hem lekker te smaken!

Het is werkelijk aan te raden dit makkelijk en toch aardig beestje in de terraria te houden.
Amsterdam,

W. H. P. LOGGERE.